

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **Y. G. B.**, narozený dne x
státní příslušností x
t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková
sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2023 č. j. KRPA-59256-36/ČJ-2023-000022-ZSV

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo dle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o prodloužení doby jeho zajištění za účelem správního vyhoštění, stanovené rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 2. 2023 č. j. KRPA-59256-14/ČJ-2023-000022-ZSV, a to o 90 dnů.
2. V podané žalobě žalobce namítal, že prodlužující délka zajištění byla stanovena nepřiměřeně bez řádného odůvodnění. Měl za to, že žalovaný nezjistil řádně a úplně skutkový stav věci. Poukázal na to, že v napadeném rozhodnutí absentují dostatečně odůvodněné a podložené úvahy vedoucí žalovaného k závěru, že nebude s příslušným orgánem veřejné moci spolupracovat, nesplní podmínky zvláštního opatření a zmaří správní rozhodnutí o vyhoštění. Žalovaný mohl dle jeho názoru místo zajištění využít zvláštních opatření za účelem vycestování, kdy posouzení této alternativy považoval za nedostatečné. V napadeném rozhodnutí mělo dojít k vyzdvihování skutečností hovořících v neprospěch žalobce a opomenutí hodnocení skutečností, které signifikantním způsobem poukazují na to, že žalobce nemá v úmyslu nerespektovat orgány České republiky.
3. Dále namítal, že jedním z hlavních důvodů vydání napadeného rozhodnutí byla skutečnost, že se nacházel na území České republiky bez cestovního dokladu. Uvedl, že předchozí rozhodnutí o správním vyhoštění mu nebylo doručeno, ale bylo doručeno jeho opatrovníkovi. Žalobce si tedy nebyl vědom doby, na kterou mu bylo správní vyhoštění uloženo, ani netušil, že mu byl uložen zákaz pobytu na území celé Evropské unie. Skutková zjištění učiněná žalovaným považoval za neúplná, kdy nesouhlasil s tím, že by již dříve mařil výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť v době svého předchozího zajištění měl ještě necelé dva týdny k vycestování a tuto skutečnost mu nelze klást k tíži. Spatřoval pochybení žalovaného také v tom, že přihlédl k jeho předchozímu přestupkovému jednání, za které byl již jednou potrestán a nechápe, proč by za něj měl být znovu sankcionován.
4. Žalobce v další části žaloby namítal, že o své dcery pečuje nadstandardně a nechápal zpochybňování pevnosti a intenzity vztahu s jeho dcerami. Následně rozsáhle popsal jejich vztah, kdy měl za to, že žalovaný tento vztah nesprávně posoudil. Žalobce za celou dobu svého zajištění také neobdržel náhradní cestovní doklady a z napadeného rozhodnutí dle jeho názoru vůbec nevyplývá, proč se žalovaný domnívá, že k vystavení dokladu dojde během lhůty prodlouženého trvání zajištění.
5. Nesouhlasil také s obsahem závazného stanoviska Ministerstva vnitra ČR, dle kterého je vycestování do Etiopie možné, neboť dle jeho názoru např. z „*usnesení Evropského parlamentu ze dne 6. října 2022 o nedávné humanitární situaci a situaci v oblasti lidských práv v Tigraji, v Etiopii, zejména pokud jde o děti (2022/2858(RSP))*“ je zřejmé, že Etiopii nelze považovat za bezpečnou zemi. Nesouhlasil také s tím, že by v případě vycestování zvládal efektivně plnit svou vyživovací povinnost. V poslední žalobní námitce konstatoval, že jeho vycestování není možné z důvodu, že si k České republice vytvořil hluboké vazby, protože na území pobýval téměř nepřetržitě od roku x, má zde pevné sociální vazby ke svým dcerám a přátelům.
6. Žalobce v žalobě také navrhl přiznání odkladného účinku žalobě. Trváním zajištění by mu dle jeho názoru vznikla nepoměrně větší újma, než jaká vznikne jeho přiznáním, docházelo by k porušování jednoho ze základních lidských práv na osobní svobodu a nedotknutelnost.
7. Žalovaný ve svém vyjádření konstatoval, že v napadeném rozhodnutí jasně a konkrétně uvedl skutečnosti, které ho vedly k vydání napadeného rozhodnutí o prodloužení doby zajištění. Následně žalovaný poukázal na okolnosti zajištění žalobce, jeho zajištění a rozhodnutí o

prodloužení zajištění. Reagoval také na konkrétní žalobní námitky žalobce, se kterými nesouhlasil. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

8. Soud o věci samé rozhodl bez jednání v souladu s ust. § 172 odst. 5 větou druhou zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce v zákonem stanovené lhůtě nenavrhl nařízení jednání a soud neshledal nezbytným nařízení jednání o věci samé. Soud nepřistoupil k provádění dokazování, protože většina žalobcem navržených důkazů již byla součástí správního spisu. Ostatní důkazy směřovaly k prokázání skutečnosti, zda je žalobce možné považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie, kdy tato skutečnost v posuzovaném případě nemohla ovlivnit závěr žalovaného a zdejšího soudu, že realizace správního vyhoštění by i tak byla potenciálně možná, proto soud shledal provádění těchto důkazů nadbytečným.
9. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
10. Ve správním spise se pro daný případ nalézají tyto podstatné dokumenty: úřední záznam č. j. KRPA-59256-1/ČJ-2023-000022 ze dne 14. 2. 2023, protokol o výsledku účastníka správního řízení č. j. KRPA-59256-11/ČJ-2023-000022-ZSV ze dne 15. 2. 2023, rozhodnutí o zajištění č. j. KRPA-59256-14/ČJ-2023-000022-ZSV ze dne 15. 2. 2023, závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR ev. č. ZS55590, rozhodnutí o správním vyhoštění č. j. KRPA-59256-23/ČJ-2023-000022-ZSV ze dne 15. 2. 2023, žalobou napadené rozhodnutí č. j. KRPA-59256-36/ČJ-2023-000022-ZSV ze dne 9. 5. 2023.
11. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 14. 2. 2023 v čase 16:00 hod. kontrolovala hlídka policie cizince, který předložil řidičský průkaz, dle kterého byl ztotožněn jako žalobce. Lustracemi v příslušných evidencích policie bylo zjištěno, že žalobce je veden v evidenci nežádoucích osob, a to od 29. 1. 2020 do 28. 2. 2023 a v evidenci SIS od 28. 2. 2020 do 1. 3. 2023. Vzniklo tak podezření, že se žalobce na území nachází neoprávněně, a proto byl téhož dne zajištěn.
12. Z provedeného výsledku žalobce v rámci řízení o správním vyhoštění dne 15. 2. 2023 vyplynulo, že se v životě žalobce od roku 2017, kdy byl naposledy žalovaným vyslechnut, nic nezměnilo, pouze jeho děti jsou starší. Uvedl, že měl za to, že byl vyhoštěn jen z území České republiky, nikoliv celé Evropské unie. Myslel si, že jeho správní vyhoštění vypršelo dne 8. 2. 2023. Po předchozím uložení správního vyhoštění vycestoval do Řecka a Holandska. V Holandsku si vydělával na brigádách a pravidelně posílal peníze svým dětem. V době zajištění měl 4 000 Kč v hotovosti, peníze vydělával v Holandsku. V České republice bydlel u známých. Přicestoval, protože jeho děti mají narozeniny a chtěl se také dotázat na svůj pobyt. Na dotaz správního orgánu, že přicestoval, až po narozeninách svých dětí uvedl, že neměl peníze. Cestovní doklad zanechal v Holandsku u kamaráda. Konstatoval, že nemá dostatek finančních prostředků ke složení záruky a nemá hlášenou adresu pobytu v České republice. Sdělil, že nesdílí společnou domácnost s občanem Evropské unie, s dětmi byl jen v telefonickém kontaktu. Uzavřel, že v České republice nemá žádné kulturní nebo společenské vazby, ale že na území žil dlouho.
13. Dále ze správního spisu vyplynulo, že rozhodnutím ze dne 15. 2. 2023 č. j. KRPA-59256-23/ČJ-2023-000022-ZSV, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a to v délce 3 let.

14. Žalovaný vydal dne rozhodnutí 15. 2. 2023 o zajištění č. j. KRPA-59256-14/ČJ-2023-000022-ZSV, kterým rozhodl o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců na dobu 90 dnů. Tato doba byla prodloužena žalobou napadeným rozhodnutím o 90 dnů.
15. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
16. Podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.*
17. Podle ust. § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*
18. Podle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.*
19. Podle ust. § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců *o druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohroží výkon správního vyhoštění, a přiblíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*
20. Zajištění cizince představuje zásadní omezení jeho osobní svobody, tedy jednoho z nejvýznamnějších základních práv jednotlivce. Proto je přípustné jen za podmínek definovaných nejen zákonem o pobytu cizinců a návratovou směrnicí, ale především ústavním pořádkem České republiky (čl. 8 Listiny, čl. 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, čl. 9 odst. 1 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech). Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva plyne, že délka zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli /rozhodnutí velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ze dne 29. 1. 2008 ve věci Saadi proti Velké Británii, stížnost č. 13229/03/. Jedná se o jedno z kritérií, jímž se posuzuje soulad zbavení osobní svobody s

čl. 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79). Podle ESLP lze zbavení osobní svobody podle čl. 5 odst. 1 písm. f) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv ospravedlnit pouze probíhajícím vyhošťovacím nebo vydávacím řízením. Pokud takové řízení není vedeno s náležitou pečlivostí, zajištění přestává být v souladu s tímto ustanovením. Je tedy nutné posuzovat, zda délka řízení o vyhoštění nebyla nepřiměřeně dlouhá (rozhodnutí velkého senátu ESLP ze dne 15. 11. 1996 ve věci Chahal proti Spojenému království, stížnost č. 22414/93). Správní orgány jsou povinny při rozhodování o zajištění za účelem správního vyhoštění aktivně a svědomitě postupovat v řízení o správním vyhoštění, aby důvody trvajících zajištění byly ospravedlnitelné. Pokud však tento řádný postup směřující k vyhoštění cizince nepřetržuje po celou dobu zajištění bez rozumného důvodu, zajištění cizince přestává být oprávněné (rozhodnutí ESLP ze dne 11. 10. 2011 ve věci M. a ostatní proti Bulharsku, stížnost č. 41416/08).

21. Při přezkumu rozhodnutí o prodloužení doby zajištění ve správním soudnictví jsou soudy povinny k žalobní námitce přezkoumat, zda zajištění cizince je oprávněné a zda policie postupuje v řízení o správním vyhoštění s náležitou pečlivostí, aktivně, svědomitě a bez zbytečných průtahů. Soudní přezkum zákonnosti zajištění zahrnuje rovněž hodnocení, zda zajištění cizince směřuje k jeho primárnímu cíli. Bez zkoumání procesní aktivity správního orgánu v řízení o vyhoštění by zásah do osobní svobody cizince zůstal bez ochrany a takto limitovaná soudní ochrana by nemohla vyloučit svévolné postupy správních orgánů. Správní orgán proto musí především zdůvodnit, jaké kroky směřující k vyhoštění dosud učinil a z jakého důvodu nebylo dosud možné vyhoštění realizovat. Předpokladem prodloužení zajištění je také skutečnost, že vyhoštění bude alespoň potenciálně možné (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS). Nezákonnost rozhodnutí o prodloužení doby zajištění nezpůsobují problémy při získávání náhradních cestovních dokladů, pokud je výkon správního vyhoštění alespoň potenciálně možný, žalovaný nebyl při přípravě vyhoštění pasivní a zdržení vyhoštění bylo způsobeno výlučně pasivitou orgánů cizincovi země původu v kombinaci s tím, že sám cizinec cestoval bez cestovních dokladů (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2019, č. j. 6 Azs 353/2018-20, ze dne 27. 4. 2016, č. j. 10 Azs 275/2015-40, či ze dne 16. 3. 2016, č. j. 3 Azs 283/2015-62).
22. Žalobce namítal především nedostatečné odůvodnění prodloužení zajištění. Žalovaný podle žalobce v jeho případě postupoval nepřiměřeně, pokud rozhodl o prodloužení jeho zajištění.
23. Jedním z předpokladů řádného postupu žalovaného je kvalitní a dostačující odůvodnění rozhodnutí o prodloužení zajištění. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011 – 79: „Správní orgán musí v odůvodnění vedlejšího ustanovení výroku rozhodnutí o zajištění, jímž se stanoví doba jeho trvání, uvést, jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu). Správní orgán musí posuzovat uvedené otázky přísně individuálně, nikoliv paušálním odhadem. Pouze v případě, kdy jsou shora uvedené úvahy obsaženy ve správním rozhodnutí a dle své povahy mají oporu ve správním spisu, mohou se soudy ve správním soudnictví ujmout své přezkumné činnosti a posoudit, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení či ho nezneužil (§ 78 odst. 1 in fine s. ř. s.).“

24. Jak uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 11. 2011 č. j. 7 As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS, při zajištění cizince má žalovaný povinnost zabývat se tím, zda je správní vyhoštění, předání nebo vycestování cizince alespoň potenciálně možné. Případnými překážkami realizace účelu zajištění se však žalovaný musí zabývat jen tehdy, jsou-li mu v době rozhodování o zajištění známy. Smyslem řízení o zajištění cizince totiž není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění, ale pouze vytvoření podmínek pro naplnění tohoto účelu. Úvaha o proveditelnosti vyhoštění bude namísto například v případě, kdy by mohly být dány důvody znemožňující vycestování cizince ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců.
25. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že dne 9. 5. 2023 mu bylo doručeno sdělení Ředitelství služby cizinecké policie (dále též „ŘSCP“), ve kterém toto uvedlo, že byly ze strany ŘSCP provedeny všechny úkony, které je třeba realizovat ke zjištění totožnosti žalobce. Veškeré dokumenty byly dne 27. 2. 2023 zaslány na Honorární konzulát Etiopské federativní demokratické republiky v Praze. Dne 13. 4. 2023 byla tamtéž zaslána žádost o sdělení stavu ověřování předmětného cizince, na kterou nebylo do dne vydání žalobou napadeného rozhodnutí ze strany konzulátu reagováno. Dále bylo rovněž sděleno, že obecně je u těchto destinací lhůta pro odpověď k ověřování totožnosti ze strany konzulátu minimálně tři až čtyři měsíce, v některých případech i delší. Po vystavení náhradního cestovního dokladu bude ŘSCP zajišťovat letenky a policejní doprovod a domlouvat součinnost pro složky policie. Je zapotřebí také požádat o povolení tranzitu, zajištění ubytování, zajištění uvedených náležitostí může trvat až 60 dnů. Je tedy zřejmé, že správní orgán nebyl do dnešního dne oprávněn realizovat správní vyhoštění z území České republiky. Ve chvíli, kdy žalobci bude vystaven náhradní cestovní doklad a rozhodnutí o správním vyhoštění nabude právní moci, bude moci správní orgán zajistit veškeré náležitosti k realizaci správního vyhoštění s policejní eskortou prostřednictvím komerčního leteckého spojení. Bude třeba zajistit letenky pro cizince a policejní eskortu. Správní orgán je nucen vyčkat reakce dožadovaného státu, přičemž doba vydání náhradního cestovního dokladu je různá.
26. Soud pochybení žalovaného v jeho postupu neshledal. K tomu dále poukazuje na závěry Nejvyššího správního soudu uvedené v jeho rozhodnutí ze dne 24. 10. 2022, č. j. 10 Azs 189/2022 - 44, který zmínil, že v rozsudku 9 Azs 107/2022-41 se tento soud zabýval otázkou, zdali v rozhodnutí o prodloužení doby zajištění cizince splňuje náležitosti odůvodnění úvaha, která spočívá v převzetí obsahu sdělení jiného orgánu veřejné moci coby skutkového zjištění. Uvedl, že: *„Devátý senát konstatoval, že taková úvaha splňuje náležitosti odůvodnění rozhodnutí o prodloužení doby zajištění cizince (výčet těchto náležitostí lze nalézt např. v rozsudku NSS ze dne 19. 10. 2011, čj. 1 As 93/2011-79). Tento závěr devátý senát učinil ve vztahu k odkazu na sdělení ŘSCP o průběhu ověřování totožnosti cizince, přičemž skutkové okolnosti věci 9 Azs 107/2022 byly stejné jako v nyní posuzovaném případě. Citace sdělení ŘSCP a z ní učiněné zhodnocení totiž jako celek obsahují důvody pro stanovení konkrétní doby, po kterou žalovaná prodloužila stěžovatelovo zajištění. Z odůvodnění rozhodnutí žalované taktéž vyplývá, jaké úkony je ještě třeba k realizaci správního vyhoštění učinit i jaká doba je k tomu v dané situaci přibližně potřeba. Zároveň jsou v něm uvedeny konkrétní komplikace při ověřování totožnosti stěžovatele z egyptské strany.“*
27. V projednávané věci žalovaný zohlednil sdělení ŘSCP, které mu bylo doručeno dne 9. 5. 2023. Z tohoto vyjádření mj. vyplývá, že veškeré dokumenty byly dne 27. 2. 2023 zaslány na Honorární konzulát Etiopské federativní demokratické republiky v Praze. Dne 13. 4. 2023

bylo tamtéž zasláno další dožádání. Dále bylo rovněž ŘSCP sděleno, že nejsou schopni určit dobu, po kterou bude ještě tento proces probíhat u příslušných orgánů, ale že tento proces u zemí podobných Etiopii trvá přibližně tři až čtyři měsíce.

28. Ze spisu je patrné, že žádost o ověření totožnosti žalobce byla sepsána dne 15. 2. 2023, tedy ve stejný den jako bylo vydáno rozhodnutí o žalobcově zajištění a správním vyhoštění. Dne 27. 2. 2023 byly dokumenty ŘSCP odeslány na Honorární konzulát Etiopské federativní demokratické republiky v Praze.
29. Z uvedeného je zjevné, že jak žalovaný, tak ŘSCP byly ve věci aktivní a byly již činěny příslušné kroky k realizaci správního vyhoštění. Žádost o ověření totožnosti byla sepsána ve stejný den, jako byl žalobce zajištěn a doba vyřízení do odeslání na konzulát činila přibližně dva týdny, což nepředstavuje nepřípustné průtahy vylučující prodloužení zajištění.
30. V rozhodnutí ze dne 24. 10. 2022, č. j. 10 Azs 189/2022 – 44 poukázal Nejvyšší správní soud na to, že citace sdělení ŘSCP a z ní učiněné zhodnocení jako celek obsahují důvody pro stanovení doby, po kterou žalovaná prodloužila stěžovatelovo zajištění. Soud ve zmíněném rozhodnutí také uvedl, že: *„Současně NSS upozorňuje, že celková doba zajištění stěžovatele nepřekročila ani v okamžiku vydání tohoto usnesení maximální možnou délku zajištění, která je v tomto případě až 365 dnů [§ 125 odst. 2 písm. c) ve spojení s § 125 odst. 3 zákona o pobytu cizinců]. Ostatně ke komplikacím správního vyhoštění přispělo především jednání stěžovatele, který se při zadržení neprokázal dokladem totožnosti. Žalovaná či jiné správní orgány nemohou rychlost vyřizování požadavku na vydání náhradního cestovního dokladu nikterak ovlivnit (viz rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2020, čj. 10 Azs 29/2020-28, body 15 a 17).“*
31. Zdejší soud v tomto ohledu v nyní řešené věci shodně vnímá, že i v tomto případě sdělení ŘSCP a z něj učiněné zhodnocení takové důvody jako celek obsahuje.
32. Žalovaný do svého odůvodnění uvedl úvahu o tom, zda je správní vyhoštění potenciálně možné a v jakém časovém výhledu (doba prodloužení zajištění). Jeho postup byl vysvětlen v rozhodnutí o zajištění, nyní adekvátně doplněn v návaznosti na již realizované kroky, které byly detailně v rozhodnutí o prodloužení zajištění popsány ve smyslu vyjádření ŘSCP, která žalovaný obdržel.
33. Přestože ke dni vydání napadeného rozhodnutí byly dány faktické překážky správního vyhoštění žalobce pro absenci cestovního dokladu a pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění, nelze vyloučit odstranění takových překážek. Jakkoli by postup všech orgánů mohl být rychlejší, jsou možnosti žalovaného omezené, neboť musí vyčkat postupu příslušných etiopských orgánů. Účelem zajištění je vytvoření podmínek pro vycestování, přičemž případ žalobce není v tomto ohledu nikterak výjimečný. Soud neshledal žádné zásadní pochybení. Podmínky pro vycestování byly žalovaným adekvátně vytvořeny, žalovaný činil veškeré potřebné kroky, které ve svém rozhodnutí řádně zdůvodnil, což platí i o postupu ŘSCP.
34. Lze shrnout, že žalovaný postupoval řádně ve spolupráci s ŘSCP a příslušným konzulátem. Přestože není zcela přesně možné určit, kdy bude náhradní cestovní doklad žalobci vydán, nelze s ohledem na uvedené ani bez dalšího předjímat jeho nevydání.
35. Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí řádně a komplexně zabýval otázkou nezbytnosti prodloužení zajištění žalobce, jakož i odůvodněností a přiměřeností stanovené doby prodloužení zajištění žalobce o 90 dnů, a své závěry dostatečným a přezkoumatelným způsobem odůvodnil. Závěr, ke kterému žalovaný

dospěl, je dle soudu zcela logickým vyústěním veškerých v řízení posuzovaných skutečností a je v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (srovnej např. rozsudek č. j. 6 Azs 36/2023 – 27 ze dne 3. 4. 2023), zdejší soud se s přijatým závěrem plně ztotožňuje. Námitka žalobce je nedůvodná.

36. Městský soud v Praze k možnosti využití zvláštních opatření za účelem vycestování podle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2019 č. j. 7 Azs 144/2019-19, ve kterém se uvádí: „*Problematikou uložení zvláštních opatření namísto zajištění se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval. V rozsudku ze dne 15. 7. 2011, č. j. 7 As 76/2011 - 50, k tomu uvedl: „Zajištění cizince musí být vyhrazeno pro případy, kdy skutečně nelze zajistit výkon správního vyhoštění jinými prostředky, například uložení zvláštního opatření podle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců. Není však pravdou, že by policie musela vždy nejdříve přistoupit k uložení zvláštního opatření a teprve v případě neúspěchu by mohla cizince zajistit. Takový výklad by vedl v důsledku často ke zmaření výkonu správního vyhoštění. I když by totiž bylo zřejmé, že se cizinec bude snažit vyhnout vycestování z České republiky, policie by mu nejdříve uložila zvláštní opatření, a poté, co by zjistila, že zvláštní opatření nevedlo ke kýženému cíli, neboť cizinec se začal skrývat nebo odcestoval do jiného státu, mohl by již být výkon správního vyhoštění zmařen a k zajištění cizince by vůbec nemohlo být přistoupeno.“ Uložení mírnějšího opatření je vázáno na předpoklad, že cizinec bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí, a zároveň neexistuje důvodná obava, že by byl uložení zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu je zcela samostatným důvodem pro závěr, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 As 104/2013 - 30). Zákon tak zohledňuje zájem na tom, aby přijatá opatření byla skutečně účinná. Požadavek na aplikaci mírnějších prostředků proto nelze vykládat tak, že policie je povinna nejdříve přistoupit k uložení zvláštního opatření a teprve až v případě neúspěchu cizince zajistit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2011, č. j. 5 As 59/2011 - 64). Důvod zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců paušálně nevylučuje možnost použití zvláštního opatření. Správní orgán je vždy povinen zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy Evropské unie (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 - 38). Posouzení, zda správní orgán přistoupí k uložení zvláštního opatření, nezahrnuje pouze subjektivní postoj cizince, zda by byl schopen a ochoten se danému opatření podrobit, ale předpokládá objektivní hodnocení celkové situace správním orgánem, na kterém leží odpovědnost rozhodnout, zda uložené opatření splní svůj účel. Vedle toho, že správní orgán musí uvedenou úvahu učinit, musí ji také promítnout do odůvodnění svého rozhodnutí (srov. rozsudky ze dne 21. 3. 2012, č. j. 1 As 11/2012 - 74; ze dne 18. 10. 2012, č. j. 7 As 107/2012 - 40; nebo ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51).“*
37. Zdejší soud je toho názoru, že se žalovaný s otázkou možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování řádně vypořádal. Na str. 6 až 8 napadeného rozhodnutí dostatečně a srozumitelně vysvětlil, proč se rozhodl žalobci žádné ze zvláštních opatření dle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců neuložit. Nelze tak přisvědčit názoru žalobce, že žalovaný nedostatečně nepřezkoumatelně vyhodnotil možnost uložení mírnějších opatření ve formě zvláštních opatření dle ust. § 123b a § 123c ani, že by rozhodnutí bylo paušalizované a nedostatečně individualizované.

38. Žalovaný dostatečně odůvodnil nemožnost uložení každého jednotlivého zvláštního opatření za účelem vycestování. Pokud jde o možnost uložení zvláštního opatření podle ust. § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, žalovaný poukázal na to, že žalobce je v současné době osobou bez stálého domova, přespává u kamaráda, kterého ani nebyl schopen označit. Na území České republiky nemá také žádný majetek. Správní orgán tak dospěl k závěru, že by žalobce opětovně nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění a před jeho realizací se skrýval. Dle soudu je z uvedených důvodů vysoké riziko, že se žalobce bude vyhýbat správnímu orgánu, neboť je mu známo, že zde pobývá neoprávněně, že porušil zákony České republiky a je osobou, které je vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce přicestoval na území České republiky, přestože měl vědět, že na území bude pobývat nelegálně. K možnosti uložení zvláštního opatření podle ust. § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců žalovaný uvedl, že složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním není v případě žalobce možné, dle protokolu o podání vysvětlení sám uvedl, že nemá prostředky na složení finanční záruky. Co se týče možnosti uložení zvláštního opatření podle ust. § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, žalovaný měl s ohledem na zjištěné skutečnosti za to, že žalobce neskýtá žádnou záruku, že bude dodržovat povinnost osobně se hlásit na policii v době policií stanovené, žalobce již dříve nectil právní předpisy České republiky. Obdobně žalovaný uvedl i k možnosti uložení zvláštního opatření podle ust. § 123b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců s tím, že žalobci uložení zvláštního opatření za účelem vycestování by bylo neúčelné, neboť cizinec by neplnil povinnost zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly, neboť vzhledem k předešlému jednání cizince je důvodné se domnívat, že tento nebude zvláštní opatření za účelem vycestování dodržovat.
39. Je tedy zjevné, že žalovaný při posuzování možnosti uložit zvláštní opatření za účelem vycestování dle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců vycházel z konkrétních okolností případu. Žalovaný zdůraznil, že žalobce nemá v České republice hlášenou žádnou adresu, na které by pobýval a zároveň nedisponoval dostatečnou finanční částkou, kterou by mohl použít ke složení finanční záruky.
40. Pokud žalobce poukazuje na to, že bylo přihlíženo k jeho předchozímu přestupkovému jednání proti občanskému soužití, tak jej musí soud upozornit na to, že bylo přihlíženo nejen k jeho předchozímu přestupkovému jednání, ale také k jeho trestné činnosti, za kterou byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 10. 1. 2016 sp. zn. 4 T 123/2015 odsouzen k podmíněnému odnětí svobody ve výměře 4 měsíců na zkušební dobu 1 roku. Dlouhodobé nerespektování právních předpisů ze strany žalobce je relevantní skutečností, kterou je potřeba zhodnotit při posuzování možnosti uložit zvláštní opatření za účelem vycestování. Skutečnost, že žalobce závažně narušoval veřejný pořádek tím, že páchal přestupky proti občanskému soužití a majetku, spáchal trestný čin nebezpečného vyhrožování a nerespektoval rozhodnutí o uložení správního vyhoštění, je doložena v odůvodnění žalovaného a potvrzuje, že žalobce dlouhodobě nerespektuje zákony České republiky. Dle soudu je tak namísto úvaha žalovaného, který s odkazem na předchozí protiprávní činnosti žalobce uzavřel, že v jeho případě není možné uložit zvláštní opatření za účelem vycestování, neboť neskýtá záruku, že by jej dodržoval a naopak je velké riziko, že by se mohl před policií skrývat.
41. Žalobce v žalobě také velmi rozsáhle namítal, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie podle ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a že hodnocení této otázky

provedené žalovaným bylo nesprávné. Hodnocení této otázky přísluší zejména správnímu orgánu v řízení o správním vyhoštění, přičemž je nezbytné ji předběžně posoudit i v rámci řízení o zajištění cizince. To však žalovaný učinil na straně 3 napadeného rozhodnutí. Poukázal na to, že v předešlém správním řízení o správním vyhoštění dospěl k závěru, že žalobce o dcery nepečuje. Žalobce v rámci výsledku uvedl, že se od roku 2017 nic nezměnilo, jen dcery jsou starší. Žalovaný tak vycházel ze skutečností, které mu byly známy z předchozího řízení, a to, že dcery žalobce byly svěřeny do péče matce, žalobce se s dcerami stýká sporadicky a nepravidelně, tráví s nimi odpoledne a finančně na ně přispívá. Na základě výše uvedeného žalovaný dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje podmínku skutečné péče. Dle soudu je tento předběžný závěr žalovaného správný, neboť z informací, které poskytl žalobce v rámci výsledku, ani k jinému závěru dojít nemohl. Vzhledem k tomu, že žalobce podal proti rozhodnutí o správním vyhoštění odvolání, ve kterém se snaží prokázat, že o dcery skutečně pečuje, tak bude na ŘSCP, aby v předmětném řízení zhodnotilo, zda se jedná o skutečnou péči ve smyslu ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Avšak i pokud by ve světle důkazů předložených žalobcem v odvolacím řízení ŘSCP dospělo k tomu, že žalobce je možné považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie, tak dle zdejšího soudu jsou dány důvody dle ust. § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců a realizace vyhoštění žalobce by tedy byla možná, i pokud by byl žalobce považován za rodinného příslušníka občana Evropské unie. Jak je uvedeno v tomto rozsudku, tak žalobce opakovaně nerespektuje zákony České republiky a narušuje veřejný pořádek, jsou tedy splněny podmínky pro aplikaci ust. ust. § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Zdejší soud tak nepřistoupil k provádění dokazování toho, zda je žalobce rodinným příslušníkem občana Evropské unie, neboť tato skutečnost je podrobena samostatnému přezkumu v rámci odvolacího řízení o správním vyhoštění, a také proto, že tato skutečnost nemohla mít vliv na zákonitost zajištění žalobce v posuzovaném případě.

42. Pokud jde o námitky žalobce o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu a neopatření si dostateku podkladů pro rozhodnutí, soud k těmto velmi obecným námitkám uvádí, že žalovaný v dostatečném rozsahu zjistil skutkový stav, opatřil si dostatek podkladů pro rozhodnutí a přihlížel ke všem skutečnostem jak v neprospěch, tak i ve prospěch žalobce. Žalobce rovněž namítl, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je stran uvedením úvah, kterými se žalovaný při hodnocení podkladů řídil, nedostatečné. Soud však ani v tomto směru žádné pochybení ze strany žalovaného neshledal. Z pečlivého odůvodnění napadeného rozhodnutí je zcela zřejmé, na základě, jakých skutečností a úvah dospěl žalovaný k závěru, že v případě žalobce byly naplněny podmínky pro prodloužení zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců a žalovaný své závěry dostatečným, srozumitelným a přezkoumatelným způsobem odůvodnil. Vzhledem k tomu, že žalobce nekonkretizoval, která konkrétní skutková zjištění měla být ze strany žalovaného opomenuta či nebyla ze strany žalovaného vzata v potaz, které konkrétní podklady pro rozhodnutí žalovaný neopatřil, které konkrétní úvahy žalovaného v napadeném rozhodnutí postrádá, soud se těmito námitkami nemohl blíže zabývat a shledal je nedůvodnými.
43. Žalobce rovněž namítl, že předchozí rozhodnutí o správním vyhoštění bylo doručeno jeho opatrovníkovi, nikoliv jemu samotnému, nemohl si tudíž být vědom toho, na jakou dobu mu byl zákaz pobytu uložen, a také, že se tento zákaz týkal pobytu na celém území Evropské unie. V českém právním řádu platí obecná právní zásada *ignorantia legis non excusat* (neznalost zákona neomlouvá), přičemž je především věcí žalobce, aby si řádně plnil své povinnosti. Pokud žalobci nebylo možné doručovat a byl mu v řízení ustanoven opatrovník, kterému bylo řádně doručeno, tak je pouze chybou žalobce, že se více nezajímal o obsah

rozhodnutí. Jak sám uvedl v žalobě, tak byl v kontaktu s pracovníkem opatrovníka (Organizace pro pomoc uprchlíkům, o. p. s.), který mu sdělil rámcový obsah rozhodnutí o správním vyhoštění. Pokud se žalobce o rozhodnutí více nezajímal, tak to jde pouze k jeho tíži. V této souvislosti lze odkázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, kupříkladu na jeho rozsudek ze dne 23. 4. 2015 č.j. 3 Azs 28/2015-24, kde je k námitce o tom, že stěžovatel pobýval na území České republiky v domnění, že je oprávněn k pobytu (přestože k němu oprávněn nebyl), mimo jiné uvedeno: „*Ostatně ani omyl stěžovatele v tomto případě by nebyl relevantní pro rozhodnutí o správním vyhoštění. Zákon o pobytu cizinců takový omyl nezohledňuje a obecně se uplatní zásada, že neznalost práva neomlouvá (srovnej například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 3 Azs 168/2014 – 26).*“ Podobně lze odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2016 č.j. 6 Azs 72/2016-31: „*V daném případě byly jednáním stěžovatele naplněny podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, podle něhož policie vydá rozhodnutí o vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na tři roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu. O splnění těchto podmínek přitom není sporu a ani stěžovatel v kasační stížnosti tímto směrem nic nenamítá. Není přitom podstatné, zda stěžovatel skutečně nevěděl, že jeho pobyt nebyl v rozhodném období oprávněný. Pro naplnění skutkové podstaty citovaného ustanovení je rozhodující, že se v období od 1. 8. 2014 do 18. 6. 2015 zdržoval na území České republiky ilegálně. Jak uvedl správně již žalovaný v napadeném rozhodnutí, neznalost zákona stěžovatele neomlouvá. Jako cizinec, který je povinen respektovat zákon o pobytu cizinců, musí svá práva a povinnosti na tomto úseku náležitě střežit, což zjevně nečinil....*“ Zdejší soud se s touto judikaturou ztotožňuje, přičemž dospěl k závěru, že tato je plně použitelná i pro posuzovanou věc. V daném případě je nesporné, že žalobce porušil svoje povinnosti dané mu zákonem o pobytu cizinců. Otázka, zda toto porušení je vědomé, je pak pro danou věc bez významu. Tato námitka proto není důvodná.

44. Dále namítal, že rozhodnutí obsahuje neúplná skutková zjištění ohledně respektování rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 29. 11. 2016 č. j. KRPA-7971-52/ČJ-2015-000022, neboť žalobce měl v době předchozího zajištění (7. 2. 2017) ještě necelé dva týdny k vycestování na základě výjezdního příkazu, a tudíž se nemohlo jednat o maření správního rozhodnutí. S uvedeným tvrzením se však zdejší soud nemohl ztotožnit, neboť rozhodnutí č. j. KRPA-7971-52/ČJ-2015-000022 nabylo právní moci dne 13. 12. 2016 a stalo se vykonatelným dne 13. 1. 2017, žalobce tedy v době od svého přicestování dne 26. 1. 2017 do dne 7. 2. 2017 pobýval na území nelegálně. Pokud žalobce tvrdí, že mu byl udělen výjezdní příkaz s jiným datem, tak měl danou skutečnost doložit, neboť ze spisového materiálu nic takového nevyplývá. I tuto žalobní námitku tak shledal zdejší soud nedůvodnou.
45. Žalobce také nesouhlasil s obsahem závazného stanoviska, dle kterého je jeho vycestování do Etiopie možné. Na podporu svých tvrzení odkázal na „*usnesení Evropského parlamentu ze dne 6. října 2022 o nedávné humanitární situaci a situaci v oblasti lidských práv v Tigraji, v Etiopii, zejména pokud jde o děti (2022/2858(RSP))*“. Jak je zřejmé již z názvu, tak uvedené usnesení hovoří pouze o části domovského státu žalobce, a to zejména s ohledem na situaci dětí. Vzhledem k tomu, že žalobce v rámci výslechu uvedl, že mu v Etiopii nic nehrozí a může tam vycestovat, tak usnesení, které se zabývá situací pouze v omezené části země a u omezené skupiny obyvatel, nemůže zpochybnit závěry závazného stanoviska ohledně možnosti vycestování na celé území Etiopie, které bylo vypracováno konkrétně pro případ žalobce. Nadto soud připomíná, že žalobce nesouhlasil s obsahem závazného stanoviska i v odvolání

proti rozhodnutí o správním vyhoštění, pro odvolací řízení tedy bude vydáno závazné stanovisko nadřízeného správního orgánu reflektující jeho konkrétní námitky.

46. Žalobce dále poukázal na to, že v Etiopii nebude moci vydělávat a rozhodnutí je tak v rozporu s nejlepším zájmem dětí. K tomu musí soud konstatovat, že v rámci svého výsledku žalobce sdělil, že nemá žádnou překážku vycestování, tedy ani překážku ekonomického charakteru. Žalovaný tedy nemohl hodnotit případný finanční zásah na platby, které činí žalobce ve prospěch svých nezletilých dcer a tato skutečnost nemohla být zohledněna ani závazným stanoviskem Ministerstva vnitra ČR. S ohledem na to, že žalobce byl schopen platby činit i v průběhu svého předchozího vyhoštění včetně nízké výše stanového výživného, má soud za to, že by tomu tak bylo i v případě jeho dalšího vyhoštění.
47. Jestliže žalobce namítá, že v České republice žil téměř nepřetržitě od roku 1989, tak zde je nutné poukázat na to, že žalobce prvních 23 let života strávil v zemi původu, a později, minimálně od roku 2017, pobýval na území České republiky pouze sporadicky, neboť mu byla opakovaně ukládána správní vyhoštění. Žalobce tedy žil více než polovinu života i mimo území České republiky, z toho velkou část v zemi původu. Dle soudu je tedy jeho návrat možný, což potvrzuje i závazné stanovisko Ministerstva vnitra. Sám žalobce v rámci výsledku uvedl, že na území České republiky nemá žádné kulturní ani společenské vazby a jeho vycestování by tedy nebylo nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života.
48. Pokud jde o namítané porušení čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, soud s odkazem na výše uvedené uvádí, že v případě žalobce žalovaný naprosto správně a v souladu s právní úpravou postupoval podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců a prodloužil dobu jeho zajištění o 90 dnů. Uvedená ustanovení právních předpisů tudíž nemohla být porušena, a i tato námitka je nedůvodná.
49. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. S ohledem na meritorní rozhodnutí o žalobě v zákonné lhůtě, která je kratší než lhůta zákonem stanovená pro rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, soud již samostatně nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku.
50. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení

rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 31. května 2023

JUDr. Marcela Rousková
samosoudkyně